

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 11 december 2017
16/2179/B

*Huwelijk – niet-erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 24 WIPR – openbare orde – schijnhuwelijk
– artikel 146bis oud BW – artikel 12 EVRM – artikel 8 EVRM*

*Mariage – non-reconnaissance – article 27 CODIP – article 24 CODIP – ordre public – mariage
simulé – article 146bis C.civ. – article 12 CEDH – article 8 CEDH*

In zake: A.R.V.Nr. 16/2179/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 19 december 2014 aangeboden bij de rechtbank van eerste aanleg Brussel, door meester R. Jaspers, advocaat, voor en namens:

A. H.,
geboren te [...] (Marokko) op [...] en wonende in Marokko,

en

A. A.,
geboren te [...] (Marokko) op [...] en wonende te [...] (Antwerpen), [...],

beiden thans hebbende als raadsman meester W. Damen, advocaat, kantoorhoudende te 2600 Berchem (Antwerpen), Elisabethlaan 122.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het inleidend verzoekschrift namens H. A. en A. A., neergelegd ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 19 december 2014,
- het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Brussel van 20 juli 2016,
- de stukken neergelegd namens verzoekende partijen,
- het schriftelijke advies dd. 30 mei 2017 en stukken neergelegd door het openbaar ministerie.

Op de zitting van 16 oktober 2017 werden partijen gehoord bij monde van hun raadsman meester K. Duchateau loco meester W. Damen. A. A. was tevens is person aanwezig. De zaak werd in voorzetting gesteld naar de zitting van 20 november 2017.

Op deze zitting werden bijkomende stukken neergelegd door meester N. Darsalia loco meester W. Damen, en werd mevrouw H. De Vrij, substituut procureur des konings gehoord in haar advies.

De wet op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers in Marokko op 11 augustus 2011.

Dienst Vreemdelingen zaken heeft op 6 december 2012 en 15 april 2016 geweigerd om het huwelijk te erkennen, Tegen beide weigeringsbeslissingen werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In beide zaken werd het beroep als ongegrond afgewezen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 23 en 27 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

3.1 *Met betrekking tot de ontvankelijkheid*

De vordering is regelmatig ingesteld en ontvankelijk.

3.2 *Met betrekking tot de voor te leggen stukken*

Overeenkomstig artikel 24 juncto artikel 27 WIPR moet de partij die en beroep doet op de erkenning van en buitenlandse authentieke akte, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, een uitgifte van deze authentieke akte voorleggen, die volgens het recht waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan.

Artikel 30 §1 WIPR bepaalt dat en buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd.

De vereiste stukken werden door eisende partijen neergelegd.

3.3 *Ten gronde*

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder en buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in en aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van en bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot en resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S. 1 juli 1999*) en artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat en materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit en geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is en verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers en wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit en geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van en verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

De vraag is derhalve of voldoende is aangetoond dat de intentie van minstens één van de verzoekers kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Uit het dossier blijken onder meer volgende elementen:

- H. A. zou via haar huwelijk verblijfsrecht krijgen in België.
- Verzoekers leggen volledig tegenstrijdige verklaringen af over hun huwelijk:
 - o A. A. zegt dat hij in 2011 5 weken in Marokko was, dat hij in deze periode in het gezelschap van H. A. verbleef en haar ten huwelijk gevraagd heeft, dat er 2 weken later een verlovingsfeest was, dat er op 11 augustus 2011 het huwelijkscontract gesloten

werd en dat er 2 dagen later en feest was. Een week na het huwelijk is hij terug naar België gekomen.

- H. A. zegt dat A. A. in 2011 2 weken in Marokko was. Een week voor het huwelijk heeft hij haar gevraagd, in deze week hebben ze elkaar 1 keer gezien. Een week later dus was het huwelijk waarna hij nog een week in België is gebleven.
 - Volgens H. A. was er geen verlovingsfeest.
 - A. A. zegt dat H. A. en traditioneel trouwkleed droeg. Zijzelf zegt dat dit niet het geval was omdat er geen feest was.
 - A. A. zegt dat er foto's zijn van hun huwelijk, maar dat niemand deze mag zien omdat ze privé zijn, H. A. zegt dat er geen foto's zijn.
- Verzoekers hebben als koppel weinig tijd met elkaar doorgebracht voor ze trouwden.
 - Verzoekers zijn familie van elkaar, wat het gemakkelijk maakt om een constructie op te zetten om door en huwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven.
 - Verzoekers weten weinig van elkaar: A. A. weet niet wat de hobby's zijn van H. A., of wat voor werk ze in België wil doen. H. A. weet niet hoe haar schoonmoeder heet.
 - Verzoeker kunnen geen enkel stuk bijbrengen waaruit blijkt dat zij en relatie of zelfs maar contact met elkaar hebben. Er zijn geen foto's, geen stukken die wijzen op telefonische contacten, geen rekeninguittrekels waaruit betalingen blijken, geen getuigen die één en ander kunnen bevestigen, geen bijzonder frequente reizen naar Marokko (H. A. verklaart dat A. A. sowieso ieder jaar op vakantie kwam in Marokko).

Het geheel van deze gegevens, vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die aantonen dat minstens één van verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoeker en verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De door verzoekers aangehaalde elementen weerleggen deze vermoedens geenszins.

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde. Dienst Vreemdelingenzaken heeft terecht geweigerd het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te erkennen.

Aangezien de bedoeling van het onderhavig huwelijk minstens in hoofde van één van partijen kennelijk niet gericht is op de doeleinden van een authentiek huwelijk, kan er geen sprake zijn van een schending van de huwelijksvrijheid in de zin van artikel 12 EVRM of van de eerbiediging van het privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het verzoek wordt afgewezen

4. Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd en verwerpt alle verdere en strijdige middelen.

Het verzoek wordt ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

De kosten worden ten laste van verzoekers gelegd.

Dit vonnis werd uitgesproken op elf december tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF1, die samengesteld was uit:

A. Wynants, rechter,

H. De Vrij, substituut procureur des Konings,

A. Rasschaert, griffier.